

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ

МУХАТА

Превод от английски: Златомир Арсов, —

chitanka.info

Това е той, Касиди — опърпания до масата. От него остана съвсем малко. Черепна кутия, малко нервни влакна, един крайник — останалото го отнесе внезапният взрив. Но това, което остана, беше достатъчно за „златистите“. Те го откриха в разрушения кораб, когато минаваше през тяхната зона зад Япет. Касиди беше жив. Можеше да бъде позакърпен. Позакърпен ли? Ами да — задължително ли е да си човек, че да бъдеш хуманен? Разбира се — да бъде позакърпен. С цената на всичко. И променен. Златистите бяха много изобретателни.

Всичко, което беше останало от Касиди, лежеше върху някаква маса в сфера от златиста енергия; тук няма смяна на сезоните, само сияещи стени и постоянна температура. Нищо не се променяше нито денем, нито нощем, нито вчера, нито утре. Формите идваха и го обкръжаваха. Крачка подир крачка те регенерираха Касиди, той лежеше в пълна забрава. Мозъкът му не беше повреден, но не работеше. Всичко останало се възстановяваше: сухожилия и връзки, кости и кръв, сърце и плазма. Удължените хълмчета на тъканта ставаха миниатюрни пъпки, от които покълваха клетките на плътта. Да залепиш клетка до клетка, да построиш човек от неговите останки не беше сложна работа за златистите. Притежаваха нужните умения. Но трябваше и много да научат и Касиди можеше да ги научи.

С всеки изминат ден Касиди започваше да приема своята нова форма. Те не го събуждаха. Лежеше като в люлка, на топло, неподвижен, немислещ. Новата му плът беше розова и гладка като на бебе. Огрубяването на кожената обвивка дойде по-късно. Касиди беше копие на самия себе си, създадено от късчетата на собственото му тяло. Те изградиха Касиди от собствените му полинуклеотидни вериги, декодираха протеините и го конструираха по собствения му модел — за тях това беше нищо работа. И защо не? Всяко парче протоплазма може да го направи за себе си. А златистите, които не бяха протоплазма, можеха да го правят и за другите.

Но те внесоха някои промени в модела на Касиди. Бяха майстори. И освен това искаха нещо да разберат.

Да надникнем в досието на Касиди:

Роден на 1 август 2316 г.
Месторождение: Ню Йорк

Родители: различни
Икономическо ниво: ниско
Образователно ниво: средно
Професия: техник по горивата
Семейно положение: три брака, с продължителност 8, 16 и 2 месеца
Ръст: 2 метра
Цвят на косите: руси
Очи: сини
Кръвна група: A+
Ниво на интелекта: високо
Сексуални наклонности: нормални

Сега обърнете внимание на качествата му след промяната.

Отново сътвореният човек лежеше пред тях, готов за второто си раждане. Оставаха последните поправки. Златистите намериха сивото вещество с розова обвивка, проникнаха в него, минаха по всички извивки на мозъка, забавиха се в един потаен спокoen ъгъл и се спряха в подножието на тесен хълм. Започнаха операцията, но много внимателно. Нямаше инжекции, нямаше блестящи скалпели, никакви прорези по хрущили и кости, никакво бърникане в черепната кутия. Студената стомана не прекъсна синапсиса. Златистите работеха прецизно. Настроиха онова енергетично поле, което всъщност беше Касиди, регулираха го, изчистиха шумовете и всичко останало много внимателно. Когато всичко свърши, Касиди бе станал много почувствителен. Златистите го бяха дарили с няколко нови способности.

А след това го разбудиха.

— Вие сте жив, Касиди — каза мек глас. — Вашият кораб бе унищожен. Приятелите ви загинаха. Само вие останахте жив.

— А каква е тази болница?

— Тя не е на Земята. Скоро ще се върнете у дома. Станете, Касиди. Вдигнете дясната си ръка. Сега лявата. Превийте крака в коленете. Поемете въздух. Отворете и затворете очи няколко пъти. Как се казвате?

— Ричард Хенри Касиди.

— Години?

— Четирист и една.
— Погледнете това отражение. Кого виждате?
— Себе си.
— Имате ли въпроси?
— Какво направихте с мен?
— Малък ремонт, Касиди. От вас не беше останало почти нищо.
— Внесохте ли някаква промени?
— Направихме ви по-възприемчив към чувствата на хората от вашия род.

— Ох — отвърна Касиди.

Да проследим Касиди след връщането му на Земята.

Пристигна точно в деня, когато бе планиран снегопад. Бяха леки, бързо стопяващи се снежинки. Времето не беше лошо, снежинките трябваше да доставят естетическа наслада. Колко добре беше да стъпиш отново на родната Земя! Златистите бяха организирали завръщането му много хитро. Поставиха Касиди в полуразрушения му кораб и го насочиха така, че да достигне зоната, където може да бъде спасен. Радарите регистрираха кораба и астронавтът беше прибран. А как се спасихте, Касиди? Много просто, сър. Бях навън, когато стана взривът. Всички загинаха, само аз се спасих.

Оставиха го на Марс за проверка, после го държаха в деконтаминационна камера на Луната и в края на краищата го върнаха на Земята. И попадна на снегопад — едър мъж с клатеща се походка, по местата на раните имаше втвърдявания. Нямаше много приятели, никакви роднини, достатъчно пари в наличност, за да изкара известно време, и няколко бивши съпруги, които можеше да посети. По закон беше в годишна платена отпуска като компенсация. Все още не беше използвал придобитата си нова чувствителност. Златистите бяха предвидили новите способности да започнат да се проявяват, едва когато се върне у дома. Сега вече можеше да ги ползва. А безкрайно любопитните създания, които живеят зад Япет, търпеливо изчакваха Касиди да започне да търси тези, които някога са го обичали.

Той започна търсенията си в градския район на Чикаго, защото там, около Рокфорд, имаше летище. Лентовият тротоар бързо го закара до кула от бял италиански варовик, украсена с блестяща мозайка от слонова кост и дълги метални лайсни. Там, в централната телевенторна станция, Касиди започна да търси съпругите си. Беше

много търпелив — тази грамада с безстрастно лице и добри очи. Търпеливо натискаше бутоните и преспокойно очакваше да влезе във връзка. Всъщност винаги е бил спокоен и е знал колко важно е умението да чакаш.

Машината му съобщи, че Берил Фрайзър Касиди Мельн живее в градския район на Бостън. Машината му съобщи, че Люрин Холщайн Касиди живее в градския район на Ню Йорк. Машината му съобщи, че Мирабел Хенрик Касиди Милмън Рид живее в градския район на Сан Франциско.

Тези имена събудиха у него спомени: топло тяло, ухания на шампоан за коса, докосване на ръце, нежни гласове... Страстен шепот. Остри погледи. Спиращи въздуха страсти.

И ето Касиди, върнат отново към живота, тръгва да види своите бивши съпруги.

Откриваме една от тях почти неузнаваема. Берил имаше млечни ириси, а бялото на очите ѝ беше зеленикаво. За тези десет години бе поотслабнала. Набраздено от бръчки лице, кожа като пергament, изпъкнали скули — сякаш искат да излязат от лицето ѝ. За нея Касиди бе женен осем месеца, когато беше на двайсет и четири. Разделиха се, след като тя се включи в програмата за стериленост. Не че той искаше деца, но постъпката ѝ го обиди. Сега тя лежеше сред кълбета от пяна и опитваше да се усмихва така, че да не изкриви устата си.

— Казаха ми, че си загинал — казва.

— Измъкнах се. А ти как живя, Берил?

— Не виждаш ли, лекуват ме.

— Лекуват ли?

— Приемах трилин. Не личи ли? Погледни очите ми, лицето ми. Убиваше ме, но ми даваше покой. Сякаш се отделяш от собствената си душа. Но след година-две щеше да ме довърши и сега ме лекуват. Преди месец ме обелиха, сега ми правят система от простатици. Цялата съм пластмаса. Но ще живея.

— Омъжи ли се повторно? — попита Касиди.

— Отдавна ме напусна. Пет години съм сама. Само аз и трилинът. Но вече захвърлих тази гадост — Берил въздъхна. — А ти изглеждаш толкова спокоен, Дик... Винаги си бил такъв. Спокоен, самоуверен. Ти никога не би се пристрастил към трилина. Хайде, подай ми ръка.

Касиди докосна пресъхналата ѝ длан. Почувства нейната топлина и желание за любов. Долови в себе си огромни пулсиращи вълни и бавните ритми на страстта, които минаха през него и отидоха нанякъде...

— Ти някога ме обичаше — каза Берил. — И двамата бяхме млади и глупави. Обикни ме пак. Помогни ми да се измъкна. Трябва ми твоята сила.

— Ще ти помогна, разбира се — рече Касиди.

Излезе и купи три кубика трилини. Като се върна, отвори едната ампула и я би в ръката на Берил. Млечнозелените ѝ очи се разшириха от ужас.

— Не, не... замърка тя. Обля я невероятна болка и Касиди почувства тази болка. После наркотикът я успокои.

Сега да проследим втората среща.

Охранителната инсталация каза: „Господин Касиди“.

— Да влезе — отвърна Мирабел Хенрик Касиди Мелмън Рид. Двете половинки на вратата се разтвориха и Касиди прекрачи в едно великолепие от мрамор и оникс. Мирабел се бе изпънала върху легло от палисандр и пухкавата ѝ плът изпитваше доловима наслада. Косите ѝ с цвет на тъмен кристал падаха върху раменете ѝ. Беше съпруга на Касиди цели шестнайсет месеца през 2346 година. Тогава беше стройно свеживо момиче; сега Касиди едва разпозна някогашните черти под финия грим.

— Омъжила си се сполучливо.

— Да, на третия път сполучливо — каза Мирабел. — Седни. Ще пийнеш ли?

— Прекрасно — Касиди продължаваше да стърчи. — Винаги си мечтала за такъв дворец, Мирабел. Ти беше най-интелигентната от моите жени, но винаги си обичала комфорта. Добре ли се чувствуваш сега?

— Много.

— Щастлива ли си?

— Добре ми е. Чета по-малко, но се чувствам добре.

Касиди забеляза върху коленете ѝ нещо, което приличаше на одеало — пурпурно, със златни нишки, меко, лениво, притискало се към нея. Съществото имаше няколко очи. Мирабел го галеше.

— От Ганимед ли е любимецът ти? — попита Касиди.

— Да. Мъжът ми го купи миналата година. Страхотно го обичам.

— Тях всички ги обичат. И са много скъпи, нали?

— Но пък се привързват — отвърна Мирабел. — Почти като хора са. Много са предани. Може да ме сметнеш за глупачка, но то сега е най-важното нещо в моя живот. По-важно от мъжа ми. Обичам го, разбираш ли. Свикнала съм другите да ме обичат, аз самата обичам малко неща...

— Мога ли да го погледна? — попита търпеливо Касиди.

— Бъди внимателен.

— Разбира се. — Взе съществото от Ганимед. Никога не беше държал в ръце толкова меко тяло. Касидиолови тръпките на загриженост, които идваха от Мирабел. Касиди поглади съществото — то потръпна от удоволствие. Кожата му преливаше в ръцете на Касиди.

— А ти с какво се занимаваш, Дик? — попита Мирабел. — Още ли си из космоса?

Касиди не обърна внимание на въпроса.

— Напомни ми онези редове от Шекспир, Мирабел. За мухите и палавите момчета.

Мирабел смирищи бледото си чело.

— Беше от „Крал Лир“ — каза тя. — Чакай... Да. „Като мухите за палавите деца — това сме ние за боговете. Те ни убиват за своя занимавка“

— Да, точно така. — Ръцете му енергично стискаха приличащото на одеало създание от Ганимед. От полусмазаното тяло се показваха тънички влакна. Касиди хвърли телцето на пода. Вълната от ужас, болка и страх, която изльчи Мирабел, го удари толкова силно, че почти изгуби съзнание. Но той прие всичко това и го изльчи към своите наблюдатели.

— Мухите — обясни Касиди. — Палавите момчета. Ето го моето удоволствие, Мирабел. Аз вече съм бог, не го ли разбра?

— Довиждане.

Чакавше го още едно посещение. Тя живее нов пъlnокръвен живот. Люрин Холщайн Касиди — на трийсет и една, с тъмни коси и големи очи, бременна в седмия месец. Тя бе единствена от жените на Касиди, която не се омъжи повече. В Ню Йорк имаше малка, семпло мебелирана стая. Преди пет години, когато два месеца беше съпруга на

Касиди, беше сочно момиче, сега беше позакръглена. Но дали пък не беше от бременността?

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита той.

Тя се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Имам пари и ценя своята независимост. Не искам да влизам в отношения, каквите бяха нашите. С никого.

— А детето? Ще раждаш ли?

— Трудно го постигнах. Да не си мислиш, че е лесно? Две години изкуствено зачеване. Платих цяло състояние. Наоколо машини, които надничат в теб, разните ускорители на бременността... Не, едва ли си го представяш. Това е дълго чакано дете. Дете, за което толкова много...

— Интересно — каза Касиди. — Посетих Мирабел и Берил, всяка от тях си има по нещо любимо. Нещо като самите тях. И трите търсите нещо. Интересно е.

— При теб всичко ли е наред, Дик?

— Отлично.

— Имаш толкова спокоен глас... Сякаш броиш думите си. Това плаши.

— Да... Знаеш ли какво направих за Берил? Купих ѝ няколко кубика трилини. А у Мирабел... Просто взех нейния любimeц и го смачках. Направих го съвсем спокойно.

— Струва ми се, че си откачил Дик.

— Долавям твоя страх. Ти си мислиш, че искам да направя нещо с детето. Страхът не е интересен, Люрин. Виж тъгата — да. Тя си заслужава да бъде анализирана. Отчаянието без изход. Искам да го изучава. Искам да им помогна на тях да го изучат. Струва ми се, че те искат да разберат точно това. Не бягай от мен, Люрин. Не искам да ти причиня болка, не.

Беше толкова малка, слаба и безпомощна от бременността. Касиди меко я улови за дланите и я придърпа към себе си. Вече улавяща онези нови чувства, които идваха от нея: жалост към себе си, скрита зад ужас. А още нищо не беше ѝ сторил...

Как се прави аборт на седмия месец?

Можеше просто да я удари в корема. Прекалено грубо... Няма инструменти, няма таблетки, няма бързодействащи средства... И като съжаляваше за своята жестокост, Касиди удари Люрин с коляно в

корема. Тя бавно се метна срещу него. Удари я втори път. През цялото време беше абсолютно спокоен — не, не е хубаво да изпитваш радост от насилието. Може би трябваше още веднъж... После я пусна.

Тя беше в съзнание, но се гърчеше от болка. Касиди се настрои на това лъчение. Разбра, че детето вътре е живо. Може да не умре, но ще остане инвалид. Долови, че Люрин се кани да повика полиция. Значи плодът трябва да бъде уничожен. Тя трябваше да започне всичко отначало. Тъжно, много тъжно...

— Защо? — стенеше тя. — Защо?...

* * *

Сред наблюдателите цареше ужас. Не се получи така, както златистите бяха планирали. Но дори когато грешат, това има положителен ефект. С Касиди обаче трябваше да направят нещо.

Дадоха му прекалено големи способности. Може да улавя и да излъчва към тях простите емоции на другите земяни; това беше полезно за златистите, тъй като от тази информация те можеха да разберат какво представляват човешките същества. Но като направиха от Касиди център за разбиране на емоциите на другите човеци, златистите бяха принудени да лишат Касиди от неговия собствен център. Сега той причиняваще, без никакво наслаждение, твърде много злини. Биха могли да се позабавляват с това (както той се забавляващ) — все пак дължеше живота си на тях. Но той не бива да се гаври с останалите. Златистите установиха контакт с него и му излъчиха съответните инструкции.

— Не — отвърна Касиди. — Вие вече направихте всичко за мен. Няма да се върна.

— Необходими са още някои поправки.

— Аз не съм съгласен.

— Несъгласието ви няма да продължи дълго.

И както беше несъгласен, Касиди се отправи към Марс. Не можеше да се съпротивлява на техните заповеди. От Марс хвана кораб, извършващ редовни рейсове до Сатурн, и помоли да минат край Япет. Златистите го хванаха веднага, щом попадна в зоната им.

— Какво ще правите с мен? — попита Касиди.

— Ще променим полярността на лъченията. Повече няма да сте чувствителен към емоциите на останалите хора. Ще възстановим вашата съвест, Касиди.

Той възразяваше, но без никакъв резултат.

В сияещата сфера от златиста светлина те извършиха необходимите поправки. Златистите проникнаха в него, промениха го така, че да се измъчва от собствените си страдания, както лешоядът измъчва собствените си вътрешности. Това трябваше да им даде нужната информация. Касиди протестираше, но само докато имаше възможност да го прави.

— Не — изстена той, когато дойде в съзнание. В златистите сияния виждаше лицата на Мирабел и Люрин. — Не трябваше да го правите. Вие ме измъчвате сякаш... сякаш съм муха.

Никакъв отговор. Златистите го отпратиха обратно на Земята. Върнаха го към кулите от бял италиански варовик, към скърцащите улични тротоари, към приятния дом на 485-та улица, към светлината, към единадесетте милиарда земяни...

Златистите пуснаха Касиди да страда и да съобщава за своите страдания. Ще дойде време и златистите ще го освободят от страданията му. Но това време е още твърде далеч.

Това е Касиди: разпнат на собствения си кръст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.